

پشت پرده ماجرای صدیقی و گشت عفاف و حجاب چیست؟

شوربختانه پشت جبهه ما روزنه‌های نفوذ و به قولی نشتی و گردنه احدی زیاد دارد و با کمال تأسف اگر جسارت نباشد بیشتر در خدمت دشمن است تا جبهه خودی...

به گزارش سایت خبری پرسون، فتح الله آملی در یادداشتی نوشت: در یادداشت روز قبل گفته شد که اگر می‌خواهیم همچنان با اقتدار در حوزه دفاعی قدرت ایران را به نمایش بگذاریم، باید همه همّت و تلاش خود را به کار گیریم که نمایش قدرت ما یا پاسخگویی متناسب ما در برابر شیپنت‌های دشمنان با ملاحظه اثراتی که بر زندگی و کسب و کار مردم می‌گذارد اسیر محافظه‌کاری و تأخیر و بازدارندگی نشود که در جای خود ضعف بزرگی است و نیز گفته آمد که توجه به معیشت و اقتصاد و مشکلات اقتصادی و اجتماعی موجود بسیار ضروری است.

اگر درگذشته نه چندان دور توانستیم بی‌ملاحظه همه هجمه‌ها و تحریم‌ها و کمبودها، یک دفاع ۸ ساله را در جنگی نابرابر مدیریت کنیم، جدای از روحیه بسیجی و انقلابی و شهادت‌طلبانه جوانان و شیرمردی فرماندهان و فداکاری پیر و جوان، در پشت جبهه و در حوزه اقتصاد و معیشت مردم هم نظام حکمرانی تمام همّت خود را به کار گرفته بود که در حد امکان این روحیه در میان مسئولان و متولیان و سیاستگذاران کشور هم وجود داشته باشد، و لذا نه شاهد این همه فاصله بین زندگی مقامات و توده مردم بودیم و نه شاهد این همه تبعیض و نه شاهد این همه ناکارآمدی و تناقضات غیرقابل قبول در حوزه تصمیم و اجرا و البته اکثریت جامعه هم همراه بوده و هم همدل و سرمایه اجتماعی هم این همه آسیب ندیده بود.

گمان نکنیم که حال جامعه ما بی آرمان یا غریزه یا بی‌توجه به ارزش‌ها شده است و مثلاً حاضر است به هر قیمتی به هر رابطه‌ای از سر عافیت طلبی تن دهد.

اتفاقاً جامعه ایرانی و مرد و زن ایرانی همواره بر سر دفاع از آرمان و آب و خاک و استقلال و عزت خود حاضر به تحمل هزینه‌های آن هم بوده و هست، لیکن یک سخن و یک مطالبه به حق دارد و آن هم باور به صداقت، عدالت و تقسیم عادلانه. زحمات و مشقات آن توسط نظام حکمرانی و مهمتر از همه اتخاذ بهترین تدبیر برای اداره کشور در شرایط دشوار است نه اینکه از این جنگ و تخاصم با بی‌تدبیری فرصتی بسازیم برای عده‌ای محدود و معدود که هر چه آتش این ورطه شعله ورتر، بهره و نصیب آنان هم بیشتر...

اگر قرار است ما با دولت و حاکمیت آشتی و همراهی کنیم بسیاری می‌گویند با عشق یکطرفه که نمی‌شود. او هم باید ما را ببیند و از درد و رنج ما بکاهد.

مثلاً هر روز کم و کسری‌های خود را با تورم از جیب توده‌های ضعیف ملت بیرون نکشد. اجازه ندهد فاصله‌های طبقاتی هر روز بیش از گذشته آزارمان دهد.

در برابر فساد حساس باشد و قاطع عمل کند جلوی رانت و ویژه‌خواری را بگیرد. با تصمیمات نسنجیده و نمایشی و پوپولیستی پرهزینه و بی‌فایده بودجه مملکت را به هدر ندهد. دخل و خرجش را تنظیم کند که مجبور به چاپ پول و کاستن از ارزش پول ملی و افزایش تورم نشود. خودی و غیرخودی نکند.

وقتی فساد رونمایی می‌شود به افکار عمومی اراده خود را در مقابله با آن نشان دهد. وقتی شعار شفافیت سر می‌دهد در حد شعار و نمایش نماند. مثلاً به عنوان مشت نمونه خروار وجدان عمومی را در رابطه با همین فساد چای دیش قانع کند یا وقتی بحث باغ ازگل عمومی می‌شود حتی با علم به اینکه امام جمعه نیّت سویی نداشته و تنها مرتکب غفلت شده است برای اقامه نماز از ایشان دعوت نکند که بخشی از جامعه حتی دینی آن را حرکتی از سر لجاج بدانند (اگر چه نگارنده هم معتقد است غفلت بوده که البته آن هم قصور کمی نیست) یا در شرایطی که بیش از همه به حمایت سرمایه اجتماعی در شرایط جنگی نیازمندیم، اصرار بر افزایش گشت‌های خیابانی عفاف و حجاب نداشته باشیم و وقتی می‌دانیم ارز چند نرخی چه فساد و رانت عظیمی به بار آورده و می‌آورد، همچنان این سفره مفت خواری را پهن و گسترده نگذاریم، نظام مالیاتی را از این وضع خنده و شوخی در آوریم و در برابر دوبرابر شدن بدهی بانک‌ها به بانک مرکزی و افزایش حجم نقدینگی چشمانمان را نبندیم و وقتی می‌بینیم سیاست‌های تشویقی پرهزینه ما درباره ازدواج و فرزندآوری نتیجه عکس داده است از سر بی‌تدبیری یا لج و عناد و روکم کنی بودجه‌ها و هزینه‌های قابل توجه آن را بیشتر نکنیم و... از این مصداق‌ها و مثال‌ها و نمونه‌های فراوان می‌توان آورد.

کوتاه سخن آنکه شوربختانه پشت جبهه ما روزنه‌های نفوذ و به قولی نشتی و گردنه احدی زیاد دارد و با کمال تأسف اگر جسارت نباشد بیشتر در خدمت دشمن است تا جبهه خودی...